

# Kitab Daniel - Nomer Saratus Opat

*Muka Aturan Kenabian: Ngarti Kana Pangadilan Panalungtikan jeung Pangadilan Palaksanaan dina Poé-poé Panungtungan*

Jeff Pippenger

2024-02-29

Urang keur nerapkeun aturan nubuatan anu diidentifikasi ku Singa ti kaom Yuda dina karya-Na muka segel genep ayat panungtung tina Daniel sabelas, dina “waktu ahir,” dina taun 1989, nalika Uni Soviét disapu musna ku hiji pakta rusiah antara Ronald Reagan jeung paus Roma. Urang parantos némbongkeun yén tilu kali panerapan Roma jeung ragragna Babul ngaidentifikasi éta awéwé jeung éta sato galak anu ditumpakanana sarta diparéntahanana dina Wahyu tujuh belas.

Gambaran ngeunaan awéwé jeung sato galak dina pasal tujuh belas jeung dalapan belas netelakeun pangadilan anu lumangsung maju-maju anu dipidamel ku Allah ka Babul Modéren, dimimitian dina hukum Minggu anu baris geura datang sarta lumangsung nepi ka Mikaél nangtung sareng mangsa kasempetan manusa ditutup. Mangsa éta nandaan bagian kahiji tina Pangadilan Eksekutif Allah anu dilaksanakeun kalawan campuran rahmat-Na. Satuluyna, dina tujuh bala panungtungan, euweuh rahmat anu dicampurkeun jeung pangadilan-pangadilan-Na. Dua léngkah éta ogé geus kaimplikasikeun dina Pangadilan Panalungtikan, anu dimimitian dina 22 Oktober 1844. Pangadilan panalungtikan dimimitian ku panalungtikan jeung pangadilan pikeun nu maraot, sarta dina 11 Séptémber 2001, pangadilan panalungtikan pikeun nu hirup dimimitian.

Pangadilan ka nu hirup ogé kabagi kana dua mangsa, anu kahiji dimimitian dina 11 Séptémber 2001, ku panalungtikan jeung pangadilan ka maranéhna anu jadi calon pikeun kaasup kana saratus opat puluh opat rébu, sabab pangadilan dimimitian ku kulawarga Allah. Pangadilan panalungtikan ka nu paéh ngan ukur dilaksanakeun ka jalma-jalma anu ngaranna, dina hiji mangsa dina hirupna, geus kacatet dina kitab kahirupan. Ngaran-ngaran nu paéh anu geus ditulis jeung didaptarkeun tuluy dicocogkeun jeung kitab dosa-dosa. Lamun maranéhna miboga dosa anu can diaku, ngaran maranéhna dipupus tina kitab kahirupan. Pangadilan panalungtikan ka nu Hirup dipastikeun minangka dimimitian ku kulawarga Allah, sedengkeun dina pangadilan panalungtikan ka nu paéh teu diperlukeun aya kualifikasi saperti kitu.

Dina pangadilan panalungtikan ka jalma-jalma nu hirup, Firman Allah kalayan taliti netelakeun yén pangadilan éta, dina mangsa panyegelan ka saratus opat puluh opat rébu, dimimitian di Yerusalem, nyaéta garéja Allah. Alkitab masihan kasaksian langsung nu kadua kana kanyataan ieu.

Sabab waktuna geus sumping yén pangadilan kudu dimimitian ti bumi Allah; jeung upama éta mimiti dimimitian ti urang, kumaha ahirna jalma-jalma anu henteu taat kana Injil Allah? 1 Petrus 4:17.

Pangadilan ka nu hirup dimimitian di Yerusalem, di bumi Allah, sarta aya hiji waktu anu tangtu nalika pangadilan éta dimimitian. Pangadilan ka nu hirup dimimitian di Yerusalem nalika kalam tinta panulis ngaliwatan Yerusalem sarta maparin tanda ka lalaki jeung awéwé anu ngeluh jeung

ngangis ku sabab kakajian-kakajian anu dilakukeun di jero gareja jeung ogé di nagri.

Golongan anu henteu nurut kana Injil diidentifikasi dina Wahyu pasal tujuh sabagé kontras jeung saratus opat puluh opat rébu, di mana Yohanes di dinya ngidentifikasi maranéhna sabagé jalma réa anu gedé. Jalma réa anu gedé éta ngalambangkeun hiji golongan jiwa-jiwa anu hirup anu dihakiman salila mangsa panghakiman jalma-jalma hirup anu tacan sapinuhna nurut kana hukum Allah, sabab maranéhna geus nyembah dina poé panonpoé milik paus. Dina hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat, jalma-jalma anu geus disegel ku malaikat anu mawa kalam tinta panulis dina Yehezkiel pasal salapan, anu ogé mangrupa panyegelan dina Wahyu pasal tujuh, bakal diangkat sabagé panji. Tuluy jalma-jalma anu ayeuna can nurut kana Injil bakal dipenta tanggung jawabna kana Sabat poé katujuh.

“Tapi umat Kristen tina generasi-generasi baheula ngalaksanakeun poé Minggu, kalawan nyangka yén ku ngalakukeun kitu maranéhna keur ngajaga Sabat Alkitab; jeung ayeuna ogé aya urang Kristen sajati dina unggal garéja, teu iwal dina persekutuan Roma Katolik, anu kalayan jujur percaya yén poé Minggu téh Sabat anu ditetepkeun ku Allah. Allah nampi kajujuran maksud maranéhna jeung katulusan maranéhna di payuneun Mantenna. Tapi lamun pangayoman poé Minggu geus dipaksa ku hukum, sarta dunya geus dipaparin terang ngeunaan kawajiban Sabat anu sajati, mangka sing saha anu ngalanggar parentah Allah demi nurut kana hiji aturan anu teu boga wewenang leuwih luhur ti wewenang Roma, ku kituna anjeunna bakal ngahormat kapapaan leuwih ti batan ka Allah. Anjeunna keur masrahkeun panghormat ka Roma jeung ka kakawasaan anu maksa lembaga anu ditetepkeun ku Roma. Anjeunna keur nyembah sato galak jeung gambar-na. Nalika jalma-jalma ku kituna nampik lembaga anu ku Allah geus dinyatakeun minangka tanda kakawasaan-Na, sarta sabalikna ngahormat kana anu ku Roma geus dipilih minangka lambang kadaulatan dirina, ku kituna maranéhna bakal narima tanda kasatiaan ka Roma—‘tanda sato galak.’ Jeung ngan sanggeus perkara ieu dipedar kalawan écés ka rahayat, sarta maranéhna dibawa pikeun milih antara parentah-parentah Allah jeung parentah-parentah manusa, kakara jalma-jalma anu terus hirup dina palanggaran bakal narima ‘tanda sato galak.’” The Great Controversy, 449.

Panji jalma-jalma anu dipaparin segel téh nya éta anu nyaur jalma-jalma anu henteu taat kana Injil supaya asup kana kataatan.

Jeung dina poé éta bakal aya hiji akar Isai, anu bakal nangtung jadi panji pikeun bangsa-bangsa; ka anjeunna bangsa-bangsa lain bakal néangan; jeung tempat pangreueuhanana bakal mulya. Jeung bakal kajadian dina poé éta, yén PANGERAN bakal ngulinkeun deui panangan-Na pikeun kadua kalina, guna ngarebut deui sesa umat-Na anu kari, ti Asyur, jeung ti Mesir, jeung ti Patros, jeung ti Kus, jeung ti Elam, jeung ti Sinear, jeung ti Hamat, jeung ti pulo-pulo laut. Jeung Mantenna bakal ngadegkeun hiji panji pikeun sakumna bangsa, sarta bakal ngumpulkeun deui jalma-jalma Israél anu kasingkir, jeung ngahijikeun jalma-jalma Yuda anu kasabur ti opat juru bumi. Yesaya 11:10–12.

Maranéhanana anu ayeuna henteu nurut kana Injil dihukum nalika maranéhna masih hirup, tapi panghukuman maranéhna kudu nuturkeun pangadilan panalungtikan ka anu hirup, nyaéta saratus opat puluh opat rébu, sabab maranéhna ngan bisa dipéling ku ningali lalaki jeung awéwé anu

mawa segel Allah salila krisis hukum Minggu anu geura datang.

“Padamelan Roh Suci nyaéta ngayakinkeun dunya ngeunaan dosa, ngeunaan kabeneran, jeung ngeunaan pangadilan. Dunya ngan ukur bisa dipapatahan ku cara ningali jalma-jalma anu percaya kana bebeneran disucikeun ku bebeneran, hirup nurutkeun asas-asas anu luhur jeung suci, némbongkeun kalayan écés tur mulya garis pamisah antara jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah, jeung jalma-jalma anu nginjak-injak éta parentah handapeun suku maranéhna. Panyucian ku Roh nandakeun bédana antara jalma-jalma anu miboga segel Allah, jeung jalma-jalma anu ngajaga poé reureuh palsu. Nalika ujian éta datang, bakal katingali kalayan écés naon éta tanda sato galak téh. Éta nyaéta ngajaga poé Minggu. Jalma-jalma anu sanggeus ngadangu bebeneran, tuluy tetep nganggap poé ieu suci, mawa cap jalma dosa, anu nyangka bisa ngarobah mangsa jeung hukum.” Bible Training School, 1 Désémber 1903.

Pangadilan palaksanaan, nyaéta tempat pagawéan Éliah anu katilu dilaksanakeun, dimimitian dina hukum Minggu anu geura sumping. Ieu ngawengku dua mangsa waktu; dina mangsa anu kahiji, pangadilan-pangadilan Allah dicampur jeung welas asih pikeun jalma-jalma anu ayeuna can nurut kana Injil, tuluy disusul ku tujuh bala panungtungan anu dituang tanpa welas asih.

“Waktuna pangujian moal lila deui diteruskeun. Ayeuna Allah keur narik deui panangan-Na anu nahan tina bumi. Geus lila Anjeunna nyarita ka lalaki jeung awéwé ngaliwatan pangantaraan Roh Suci-Na; tapi maranéhna henteu ngaregepkeun éta panggero. Ayeuna Anjeunna nyarita ka umat-Na, jeung ka dunya, ku pangadilan-pangadilan-Na. Waktu pangadilan-pangadilan ieu téh mangrupa waktu welas asih pikeun jalma-jalma anu can meunang kasempetan pikeun diajar naon ari kayaktian. Kalawan lemah lembut Gusti bakal nengetan maranéhna. Haté welas asih-Na kagugah; panangan-Na masih kénéh diulurkeun pikeun nyalametkeun. Jumlah anu gedé bakal ditarima kana kandang kasalametan, nyaéta jalma-jalma anu dina poé-pocé pamungkas ieu bakal ngadangu kayaktian pikeun kahiji kalina.” Review and Herald, November 22, 1906.

Maranéhna anu henteu taat kana Injil téh nyaéta “domba-domba séjén” anu dijangjikeun ku Yesus bakal disaur ku Anjeunna, sarta maranéhna bakal ngadangu sora-Na nalika Anjeunna nyaur.

Jeung Kami boga deui domba-domba séjén, anu lain tina kandang ieu: éta ogé kudu ku Kami dibawa, sarta maranéhna bakal ngadéngé sora Kami; jeung bakal aya hiji kandang, jeung hiji pangangon. Yohanes 10:16.

“sora” anu ku maranéhna kadéngé téh nyaéta “sora” kadua dina Wahyu pasal dalapan welas, anu ngagorowok tarik dina mangsa hukum Minggu anu bakal geura datang, nalika panghukuman ka palacuran agung dipadua, sabab manéhna geus ngeusian pinuh cangkir masa cobaan dosana.

Nabi nyarios, “Abdi ningali malaikat anu séjén turun ti sawarga, ngabogaan kakawasaan anu agung; sarta bumi dipaparin cahya ku kamulyaan-Na. Jeung anjeunna sasambat kalawan tarik ku sora anu kuat, saur-Na, Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi pangreureuhan sétan-sétan” (Wahyu 18:1, 2). Ieu téh amanat anu sarua jeung anu dipasrahkeun ku malaikat kadua. Babul geus rubuh, “sabab manéhna geus nyieun sakumna bangsa nginum anggur murka tina cabulna” (Wahyu 14:8). Naon éta anggur?—Ajaran-ajaranna anu palsu.

Manehna geus mikeun ka dunya sabat anu palsu gaganti Sabat parentah kaopat, sarta geus ngulang deui kabohongan anu ti heula diucapkeun ku Iblis ka Hawa di Éden—yen jiwa téh sacara alami langgeng. Loba kasalahan anu sarupa ku manehna geus disebarkeun ka mana-mana, “ngajarkeun parentah-parentah manusa jadi ajaran” (Mateus 15:9).

“Waktu Yesus ngawitan pelayanan umum-Na, Anjeunna nyucikeun Bait Allah tina panajisan anu ngahinakeun kasucianana. Di antara kalakuan panungtungan dina pelayanan-Na nyaéta panyucian Bait Allah anu kadua kalina. Kitu deui, dina pagawéan panungtungan pikeun maparin panggeuing ka dunya, aya dua panggero anu béda anu ditepikeun ka gereja-gereja. Amanat malaikat kadua nyaéta, ‘Babel geus rubuh, geus rubuh, kota anu gedé éta, ku sabab manéhna geus mere nginum ka sagala bangsa tina anggur amarah tina cabulna’ (Wahyu 14:8). Jeung dina sora tarik amanat malaikat katilu kadéngé hiji sora ti sawarga nyebutkeun, ‘Kaluar maranehna, umat Kami, supaya maraneh ulah jadi nu milu kana dosa-dosana, jeung supaya maraneh ulah narima tina bala-balana. Sabab dosa-dosana geus nepi ka sawarga, jeung Allah geus émut kana kajahatan-kajahatanana’ (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.

Dina hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat, pangadilan éksékutip anu progresif ka Babul modéren dimimitian, sarta mangsa panungtungan tina pangadilan jalma-jalma anu hirup mimiti lumangsung nalika éta dua pangadilan tumpang-tindih. Utusan katilu anu nyiapkeun jalan pikeun padamelan Utusan Perjangjian ngagambarkeun padamelan salila mangsa pangadilan jalma-jalma anu hirup anu mimiti dina 11 Séptémber 2001, sarta réngsé nalika anu panungtungan tina jalma-jalma anu ayeuna can nurut kana Injil ngadéngé sora kadua tina Wahyu pasal dalapan welas, sarta kaluar ti Babul. Padamelan éta nandakeun panyucian jeung panyisihan najis ti Bait Allah pikeun saratus opat puluh opat rébu dina awal palayanan utusan anu nyiapkeun jalan, tuluy panyisihan najis jeung panyucian Bait Allah pikeun rombongan anu kacida lobana dina ahir palayanan utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian.

Dina hukum Minggu nu bakal geura sumping, kanyataan kakawasaan Allah anu lumangsung dina Pentakosta bakal kajadian deui.

“Moal saurang ogé ti antara urang anu bakal narima meterai Allah salila tabiat urang masih kénéh boga hiji cacad atawa noda. Ieu dipasrahkeun ka urang pikeun ngalereskeun kakurangan-kakurangan dina tabiat urang, pikeun nyucikeun Bait jiwa tina sagala rereged. Mangka hujan ahir bakal turun ka urang, sakumaha hujan mimiti turun ka para murid dina Poé Pentakosta....”

“Naon anu keur maranéh lakukeun, dulur-dulur, dina pagawean agung nyiapkeun diri? Jalma-jalma anu ngahijikeun diri jeung dunya keur narima wangun dunya sarta keur nyiapkeun diri pikeun tanda sato galak. Ari jalma-jalma anu teu percaya ka diri sorangan, anu ngarendahkeun diri di payuneun Allah sarta nyucikeun jiwana ku taat kana bebeneran, maranéhna ieu keur narima wangun sawarga sarta keur nyiapkeun diri pikeun segel Allah dina tarangna. Nalika parentah éta kaluar sarta cap éta ditetepkeun, tabiat maranéhna bakal tetep murni jeung teu aya cacadna salalawasna.” Testimonies, jilid 5, 214, 216.

Di dieu aya hiji hal nu siga pasalia pamadegan dina Firman nubuat nu bisa matak titajong, sanajan saéstuna henteu kudu kitu. Dina poé Pentekosta dina jaman para murid, amanat anu dipaparin

kakawasaan téh henteu dibawa ka bangsa-bangsa kahir, nyaéta jalma-jalma anu dina hukum Minggu nu geura datang henteu nurut kana Injil. Amanat anu dipaparin kakawasaan dina Pentekosta téh dibawa ka Israil baheula, anu salila tilu satengah taun deui masih kénéh aya dina mangsa ahir kasempetan maranéhna.

Tujuh puluh minggu geus ditangtukeun pikeun umat maneh jeung pikeun kota suci maneh, pikeun ngarengsekeun palanggaran, jeung pikeun ngeureunkeun dosa-dosa, jeung pikeun ngayakeun panebusan pikeun kajahatan, jeung pikeun ngawanohkeun kabeneran anu langgeng, jeung pikeun ngesahkeun tetenjoan jeung nubuat, jeung pikeun ngistrénan Anu Mahasuci. Daniel 9:24.

Pesen anu dipaparin kakawasaan dina Pentakosta moal dibawa ka jalma-jalma anu henteu taat ka Injil nepi ka Stefanus dibaledog ku batu dina taun 34. Sister White remen netelakeun kanyataan ieu.

“Geus saur malaikat, ‘Manehna bakal netepkeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu [tujuh taun].’ Salila tujuh taun sanggeus Jurusalamet ngamimitian palayanan-Na, Injil kudu diwawarkeun hususna ka urang Yahudi; salila tilu satengah taun ku Kristus sorangan; sarta sanggeus éta ku para rasul. ‘Di tengah minggu éta Anjeunna bakal ngajadikeun kurban jeung pangbakti eureun.’ Daniel 9:27. Dina usum semi taun 31 M., Kristus, kurban anu sajati, dipasrahkeun di Kalvari. Harita, korden Bait Allah cabik jadi dua, nembongkeun yén kasucian jeung harti palayanan kurban geus sirna. Waktuna geus datang pikeun kurban jeung pangbakti di bumi eureun.”

“Mangsa saminggu éta—tujuh taun—béak dina taun 34 M. Tuluy, ku rajamna Stépanus, urang Yahudi ahirna ngégél panolakan maranéhna kana Injil; para murid anu sumebar ka mana-mana ku panganiayaan ‘indit ka unggal tempat ngawawarkeun pangandika’ (Rasul-rasul 8:4); sarta teu lila sanggeus éta, Saulus, anu nganiaya, tobat, tuluy jadi Paulus, rasul pikeun bangsa-bangsa séjén.” *The Desire of Ages*, 233.

Pesen anu dipaparin kakawasaan dina Pentecosta, lima puluh poé sanggeus hudangna Kristus, saluyu jeung hukum Minggu tempat Injil nyaur domba-domba Kristus anu séjén supaya kaluar ti Babul, nanging dugi ka tilu satengah taun sanggeus salib, urang Yahudi can “ngégél panolakan maranéhna kana Injil,” sarta pesen éta tuluy angkat ka bangsa-bangsa kahir, nyaéta jalma-jalma anu dina mangsa harita henteu nurut kana Injil. Kaciri aya pasalia pamadegan anu beuki kacida ku ayana pamastikeun yén dina taun 34 Masehi urang Yahudi ngégél panolakan maranéhna kana Injil, sabab Sister White nyebutkeun sabalikna.

“Ku sabab sakabéh tatanan ritual éta mangrupa lambang Kristus, éta teu boga ajén iwal ti dina Anjeunna. Nalika urang Yahudi ngégél panolakan maranéhna ka Kristus ku nyerahkeun Anjeunna ka pati, maranéhna nolak sagala hal anu méré harti ka Bait Allah jeung ibadah-ibadahna. Kasucianana geus ninggalkeun éta. Eta geus ditakdirkeun pikeun karuksakan. Ti poé éta kurban-kurban pangbakti jeung palayanan anu patali jeung éta jadi taya hartina. Saperti kurban Kain, éta henteu nganyatakeun iman ka Jurusalamet. Ku maéhan Kristus, urang Yahudi saéstuna ngancurkeun bait maranéhna sorangan. Nalika Kristus disalib, tabir jero Bait Allah beulah dua ti luhur nepi ka handap, nandakeun yén kurban agung anu

pamungkas geus dipidamel, sarta yén sistem kurban-kurban pangbakti geus réngsé salalawasna.” The Desire of Ages, 165.

Naha urang Yahudi ngéstokeun panolakan maranéhna kana injil nalika rajamna Stépanus atawa dina salib Kristus? Kontradiksi anu katempo ieu patali jeung kontradiksi anu katempo dina ngaidentifikasi panyingkaban kakawasaan Allah dina Pentakosta kana hukum Minggu anu geura sumping.

Urang boga niat pikeun ngabéréskeun pasualan ngeunaan kontradiksi anu katingalina éta dina artikel salajengna, nanging abdi hoyong ngingetkeun urang yén tujuan tina tinimbangan husus ieu dumasar kana kanyataan anu dicirian ku para nabi, yén umat Allah anu Laodikea dina poé-poé panungtungan teu ngartos kana pangadilan. Urang parantos nyéépkeun waktos pikeun marios rupa-rupa période jeung tujuan pangadilan, sangkan écés kumaha pangadilan panalungtikan jeung pangadilan palaksanaan duanana patepung dina hukum Minggu anu geura sumping. Supaya tiasa ningali wahyu anu patali jeung kontradiksi-kontradiksi anu katingalina anu kakara ku urang diangkat, unsur-unsur ieu perlu diparios.

Urang bakal neruskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Kaum Katolik Roma ngaku yén parobahan kana Sabat téh dijieun ku garéja maranéhna, sarta maranéhna nyebut ieu parobahan pisan minangka bukti kakawasaan pangluhurna garéja. Maranéhna nyatakeun yén ku ngalaksanakeun poé kahiji dina saminggu minangka Sabat, kaum Protestan keur ngakuan kakawasaan dirina pikeun nyieun undang-undang dina hal-hal ilahi. Garéja Roma can ngantunkeun panungtutanana kana kamustahilan salah; sarta nalika dunya jeung garéja-garéja Protestan narima Sabat palsu ciptaan dirina, bari maranéhna nampik Sabat PANGERAN, sabenerna maranéhna ngakuan éta panungtutan. Maranéhna bisa waé nyebutkeun wewenang pikeun ieu parobahan, tapi kasalahan dina nalar maranéhna téh gampang kanyahoan. Kaum papis cukup waspada pikeun ningali yén kaum Protestan keur nipu dirina sorangan, kalawan daék nutup panonna kana kanyataan dina ieu perkara. Nalika lembaga Minggu beuki meunang pangajen, manéhna girang, ngarasa yakin yén tungtungna éta bakal mawa sakuliah dunya Protestan ka handapeun panji Roma.”

“Parobahan poé Sabat téh mangrupikeun tanda atawa cap tina kawibawaan garéja Roma. Jalma-jalma anu, sanggeus ngartos kana tuntutan parentah kaopat, milih miéling Sabat palsu ngagantikeun anu sajati, ku kituna maranéhna keur ngahaturkeun panghormatan ka éta kakawasaan anu ku éta waé hal éta diparéntahkeun. Tanda sato galak téh nyaéta Sabat kapausan, anu geus ditarima ku dunya ngagantikeun poé anu geus ditangtukeun ku Allah.

“Tapi can acan waktuna pikeun narima tanda sato galak, sakumaha geus ditangtukeun dina nubuat, can acan datang. Mangsa pangujian can acan datang. Aya urang Kristen sajati di unggal garéja, kalebet dina pasamuhan Katolik Roma. Teu aya saurang ogé anu dihukum saméméh maranéhna nampi caang jeung ningali kawajiban parentah kaopat. Tapi lamun parentah éta geus medal pikeun maksa Sabat palsu, sarta waktu sora tarik malaikat katilu ngingetkeun manusa supaya ulah nyembah ka sato galak jeung gambarna, wates antara nu palsu jeung nu sajati bakal katarik écés. Mangka jalma-jalma anu tetep neruskeun palanggaran bakal narima tanda sato galak dina tarangna atawa dina leungeunna.

“Ku léngkah-léngkah nu gancang urang keur ngadeukeutan kana mangsa ieu. Nalika gereja-gereja Protestan ngahiji jeung kakawasaan sipil pikeun ngadukung agama palsu, anu ku sabab nentang éta karuhun maranéhna kungsi nandangan panganiayaan nu pangkejemna, mangka Sabat kapausan bakal dipaksakeun ku kakawasaan gabungan antara gereja jeung nagara. Bakal aya murtad nasional, anu tungtungna moal lian ti karuksakan nasional.” Bible Training School, 2 Pébruari 1913.